Dissabte 5 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 11,45-56): En aquell temps, molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i havien vist les coses que va fer, cregueren en ell; però alguns d'ells anaren als fariseus i els contaren les coses que va fer Jesús. Els grans sacerdots i els fariseus convocaren, doncs, el sanedrí, i deien: «Què fem, perquè aquest home fa molts signes? Si el deixem anar així, tothom creurà en ell, i vindran els romans i ens prendran el nostre lloc i la nostra nació!». Però un d'ells, Caifàs, que era gran sacerdot aquell any, els digué: «Vosaltres no sabeu res, ni penseu que us convé que un home mori pel poble, i no que es perdi tota la nació». Però això no ho digué per ell mateix, sinó que, com que era gran sacerdot d'aquell any, profetitzà que Jesús havia de morir per la nació, i no solament per la nació, sinó també per reunir en un els fills de Déu que eren dispersos. I a partir d'aquell dia resolgueren de matar-lo.

Per tant, Jesús ja no es presentava en públic entre els jueus, sinó que es retirà d'allí a una regió al costat del desert, a la ciutat que es diu Efraïm; i s'hi estava amb els deixebles.

I era pròxima la Pasqua dels jueus, i pujaren molts a Jerusalem des d'aquella regió abans de la Pasqua, a fi de purificar-se. Buscaven, per tant, Jesús, i es deien els uns als altres mentre estaven en el temple: «Què us sembla? ¿És que no vindrà a la festa?». Els grans sacerdots i els fariseus donaren ordres que si algú sabés on es trobava ho denunciés perquè l'agafessin.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús havia de morir pel poble. I no tan sols pel poble, sinó també per a reunir els fills de Déu dispersos»

Mn. Xavier ROMERO i Galdeano
(Cervera, Lleida, Espanya)

Avui, tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús se sap perseguit, vigilat, sentenciat, perquè com més gran i nova ha estat la seva revelació —l'anunci del Regne— més gran i més clara ha estat la divisió i l'oposició que ha trobat en els oients (cf. Jn 11,45-46).

Les paraules negatives de Caifàs, «us convé que un home mori pel poble, i no que es perdi tota la nació» (Jn 11,50), Jesús les assumirà positivament en la redempció obrada per nosaltres. Jesús, el Fill Unigènit de Déu, a la Creu mor per amor a tots! Mor per a fer realitat el pla del Pare, és a dir, «reunir en un els fills de Déu que eren dispersos» (Jn 11,52).

I aquesta és la meravella i la creativitat del nostre Déu! Caifàs, amb la seva sentència («convé que un home mori...») no fa res més que, per odi, eliminar un idealista; en canvi, Déu Pare, enviant el seu Fill per amor envers nosaltres, fa quelcom meravellós: convertir aquella sentència malèvola en un obra d'amor redemptora, perquè per a Déu Pare, cada home val tota la sang vessada per Jesucrist!

D'aquí a una setmana cantarem —en solemne vigília— el Pregó pasqual. A través d'aquesta meravellosa oració, l'Església fa lloança del pecat original. I no ho fa perquè desconegui la seva gravetat, sinó perquè Déu —en la seva bondat infinita— ha fet proeses com a resposta al pecat de l'home. És a dir, davant del "disgust original", Ell ha respost amb l'Encarnació, amb la immolació personal i amb la institució de l'Eucaristia. Per això, la litúrgia cantarà el proper dissabte: «Oh admirable condescendència de la vostra bondat! Oh incalculable predilecció amb què ens heu estimat! Oh culpa sortosa, que ens ha merescut un Redemptor tan gran!».

Tant de bo que les nostres sentències, paraules i accions no siguin uns impediments més per a l'evangelització, ja que de Crist rebem l'encàrrec, també nosaltres, de reunir els fills de Déu dispersos: «Aneu, doncs, i instruïu tots els pobles» (Mt 28,19).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Un solament va morir per tots; i aquest mateix és qui ara per totes les esglésies, en el misteri del pa i del vi, immolat, ens alimenta; cregut, ens vivifica; consagrat, santifica als que els consagren» (Sant Gaudenci de Brescia)

- «Per als cristians sempre hi haurà persecucions, incomprensions. Però cal afrontar-les amb la certesa que Jesús és el Senyor i aquest és el desafiament i la creu de la nostra fe» (Francesc)

- «(...) La Bíblia venera algunes grans figures de les "nacions", com "Abel el just", el rei i sacerdot Melquisedec, figura del Crist o els justos "Noè, Daniel i Job". Així l'Escriptura manifesta fins a quin cim de santedat poden arribar els qui viuen segons l'aliança de Noè esperant que el Crist 'aplegui en la unitat els fills de Déu dispersos' (Jn 11,52)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 58)